

השוואת פרק שני חולין

(א) נ"א כאכול. רש"ל,
(ב) נע"י מוס' שבת יד. ד"ה
רבי יהושע], (ג) [פרה פ"ח
מ"ז פסחים י: ד], (ד) [שייך
עוד לדף לג: ה] נע"כ
שייך לשם], (ו) ז"ל כאכול.
רש"ל, (ז) עיין רש"א, (ח) ז"ל
באין דורשין, (ט) מן "והאי
מהדרי ליה" עד "מרביה"
ליתא בס"א,

לא. דבטלה דעמו ואין שם טהרה הקדש נתפסת עליהם אבל בטהרה תרומה ה' נתפסין אלמא ממתנין דלא כרבי יהושע אבל כר"א אחי' דהא קתם קאמר שליש שליש אפילו בחולין שנעשו על טהרה הקדשה: **דקמיני בשר.** ממתנין בצשר חולין קאי ובשלמא פירות חולין אדם מתפסין בטהרה תרומה כדו שיהא **הכל יחידה.** וזוהי תרומה כדו שיהא

(ח) רש"י ד"ה חלל וכו'
מאובלילין: (ז) תוס' ד"ה
שני וכו' שדי לפיו משקין
דתרומה מ"מ אי לאו:

כל המוסל בתרומה. לו
היו מתיימרים פקדו את
השטח (ג'): דבר שגורם
שער דבר שגורם עליהם
מורת שנים לפסול את
התרומה, משום שמשקל.
אפילו מוקד, היות
תחלה חרץ משובל ויד
שפסול לתרומה מן התורה
וארית המבול שזה ו"מ"ה
וקרית שזה דבר דרשה
גזר ויד לעשות משקן
מלה, דבר מורה
צריך חוק, וכן
דמשקן לקבל
שומה, וזה הוא
שמקבל שומה על
הכסף, גזר עליו מדר
הרבה שזה כעס מדר
לשומן (פסחים ד:).

א אבל כשהתחלת תרומה יכול להחפץן ותתפסין: ומתוכת להמא מתינן כן: עד קו הדבור נרשם עליו ונ"ב שלא נמצא בס"י: **ב** אמר עולא חבירא דמתני' כדאמרינן דקתינן שני עושה שלישי בחולין: **ג** דאילו המאכל מקבל טומאה ממכביצה אוכלין: **ד** ואמרינן כפי בתרא דיומא אוכל הנאכל: **ה** ולעולם אשמינן דיש שלישי בחולין שנעשו על שבת תרומה:

ואוכל עד ראב"ל חצי פרס.
אע"ג דמפרט ר"ת דצ"ח

337 גורו ענן מדרס המוכר 337
 שיהא עומא מ"מ מייתא ראהי מפסול
 גוייה שהיה מתחלה בחצי פרס:
זומאה משיעורין לא גמרינן.

וְשִׁלְיִשִּׁי אֶלֶּא אֲפִילוֹ תְרוּמָה נְמִי אֵית בְּהוּ הַבֵּר בֵּר חֲנָה הִיא אֲרִי וּיְחַנֵּן מֵאִי אֹהֲדֵרִי לְהִדְרִי אֲמַר לוֹ רִ"א כָּל חֲמוּר מִן הָאוֹכֵל בְּרִי בַחוּץ לֹא מִמָּמָא גְדִים אֲבִית הַבְּלִיעָה אֲבִירָא ^(ב)רִמְאֲרֵל וְרִי

תִּימָה הִרִי מִזִּינוּ נִצֵּלָה זְהֵמָה דְּמַטְמָאָה וְאוֹכֵלָה טְהוֹר אֶלְמָא מֵאֹכֵל חֲמוּר מִן הָאוֹכֵל: **שְׁנִי** שְׁנִי ^(א)לְמָה. דַּע"ג דְּלִיכָא לְמִיגוֹר דְּזִהְדִי דְּלִכִּיל אוֹכְלִין טְמֵאִין שְׂדֵי לְפִי מַשְׁקִין ^(ב)דְּמַעֲשֵׁר מִ"מ אִי לֹא דַּשְׁכַּחְתָּ זַעֲלַמָּא שְׁנִי דַּעֲדִיב שְׁנִי לֵית לֵן לְמִיגוֹר דִּלָּא לְהוּ מִלֵּי דְרִיבָּן חוּבָא שְׁוִיטָא לְעִיטוּלָא **מִצִּינֵנו** שְׁנִי עוֹשֶׂה שְׁנִי ע"י ^(ג)מַשְׁקִין. וְאִ"ת וְאִמָּאִי לֹא קֵאֲמַר

ע"י ספר דאמרין כפ"ק לשבת (דף יד.) להוי מ"ח דבר וידיים הצלות מחמת ספר נמי פוסלות תרומה כדאמר התם ו"ל דלא צעי לאתווי אלא ממאכל דעביד מאכל אחר שני דומיא דמאכל דעביד אדם שני ועוד דהא דספר עביד ידיים שניות וגם פוסלות את התרומה לאו משום טומאה אלא משום חומרא:

משקין תחלה נמי הוו ברתנא וכו'. לא צא להקשות שכתבו יעשה האדם ראשון למה יש לו להיות ראשון אלא רצה לומר דהא דעביד שני היינו דווקא ע"י משקין שהן תחלה ול"ג מה שכתוב בספרים משקין דעולוים לקבל טומאה דמ"מ לא אמרתי כו'. י"מ כי מהכא דייק דחזריא סבדי

הוא ראשון: **דחידוש הוא**. שאין לו טומאה בגלוי וכשהיא צבית מטמאות בגלוי ואין מטמאות צבית הסתרים הלכך גזרת הכתוב **מן האוכלו דאילו המאכל**. מקיבל טומאה כצביה (א) אוכלין טמאין יס' בדמנן בעירובין (דף פב:) וחצי חציה לפסול את הגוייה והן ב' יא' ולאו משום חומרת וקולא אלל דמטמא כצביה כך שיער אכל הנאכל צבא אחת ושערו חכמים איה צבית הצביעה מחזיק יותר יי'. והנאכל למד טומאה ששעורין לעשות מאכל חמור מן האוכל ח' שני שני למה: **אמר לו מצינו**. שאוכל שני עושה את חברו שני: **סקין תחלה** דקדמי ואזיל כל הפוסל את התרומה מטמא משקין ה' **לשני עושה שני** בשום דרכא מחמירין בני אדם האוכלו למהו יי' צבית למיעבדיה האכל אדם כי היכי דמסקה נעשה ראשון. ורבי קבל טומאה אכל מן האוכל לייף: **חזן מן הטבול יוס**. דליקלאש **אני לא אכרתי** האוכל אורל שלישי נעשה שני: **אלל** דאורל

על כהנא לעיל (ג): וכוין דעל טהרת תרומה נעשו עבדי לאכול
 (ח) בחומר בקדש (מגילה דף יח:) בגדי אכילי תרומה מדרם לקדש
 לגבי תרומה מטמאין ואפילו בחולין דהא טומאה לאורייסתא היא
 שמירה וחיישין שמה יסבה עליהן ואשמו מזה הי"ז שלישי דתרומה
 ה' שני ע"י משקין. מדקאמר רבה בר בר חנה דלאתביה ר"א לרבי
 במילתיה דרבי יהושע שבעשן על טהרת תרומה הי"ק אכלו
 במרתא דדוקא קאמר ולא ברותא דאי טעמא יהיב למילתיה ואמר
 ומשום דטהרת טומאה היא אכל הקדש ולעולם שלישי בחולין
 והא אשמועינן רבי יהושע טעמיה. ועולא דאמר לעיל דרבי יהושע
 י' במילתיה דרבי יהושע שבעשן על טהרת תרומה טעמא
 ופשוט שני לקדש משום דטהרת טומאה היא אכל הקדש אכל לא
 תרומה וכ"ש בנעשין על טהרת הקדש והאי מהדרי ליה לא שמיע ליה
 שני ליה מרביה (א"נ ס"ל לעולא דהאי ק"י לא אחרתא וכן היו דברים
 משום דטהרת שניהם שני נעשין על טהרת תרומה ואין בנעשין
 שני על טהרת תרומה ברותא אשמועינן דאפילו בזהני איכא שלישי:

וְיָחִי אוֹכֵל רֶאשׁוֹן שְׁנִי וּשְׁלִישִׁי
 י"ב מ"ג וְנֶאֱמָרוּ אוֹכֵל חוּלִין
 בְּחוּלִין אֵתָּה מוֹנֵלוֹ בְּחוּלִין
 וְיוֹמָה אֵין עַל טַהֲרָם הַקֹּדֶשׁ

בְּחוּלִין שִׁנְעֵשׂוּ עַל טַהֲרַת תְּרוּמָה וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ
 אָמַר ס"ד דִּקְתָּנִי בִּשְׂר דְּאִי בְּתִרְוּמָה בִּשְׂר מִי
 אִיכָא אֵלָא מֵאִי בִּקְדָשִׁים חִיָּה בִּקְדָשִׁים מִי
 אִיכָא בִּשְׂר בְּשִׂשְׁר מִיחֻלָּף בִּשְׂר בְּפִירִי לֹא
 מִיחֻלָּף אָמַר עוֹלָא חֲבֵרְיָא אִמְרִין בְּחוּלִין
 שִׁנְעֵשׂוּ עַל טַהֲרַת הַקֹּדֶשׁ וְדִלָּא כְּרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ
 וְאֵנָּה אִמְיָנָא רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ הֵיא וְלֹא מִיבִיעִיא
 קָאמַר לֹא מִיבִיעִיא חוּלִין שִׁנְעֵשׂוּ עַל טַהֲרַת
 קֹדֶשׁ דְּחִמְרִי דְּאִית בְּהוּ שְׁלִישִׁי אֵלָא אִפִּילוֹ
 חוּלִין שִׁנְעֵשׂוּ עַל טַהֲרַת תְּרוּמָה נִמִּי אִית בְּהוּ
 שְׁלִישִׁי מֵאֵן חֲבֵרְיָא רַבֵּה בֵּר בֵּר חֲנָה הֵיא
 דְּאָמַר רַבֵּה בֵּר בֵּר חֲנָה א"ר יוֹחָנָן מֵאִי אַהֲדָרִי
 רַבִּי אֲלִיעֶזֶר וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ לְהִדְדִּי אָמַר לוֹ ר"א
 לְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ מִצִּינוֹ אוֹכֵל חֲמוּר מִן הָאוּכֵל
 דְּאִילוֹ נִבְלַת עוֹף טְהוֹר בְּחוּץ לֹא מִטְמֵא
 וְאִילוֹ אוֹכְלָה מִטְמֵא בְּגָדִים אֲבִית הַבְּלִיעָה
 וְאֵנוּ הֵיאךְ לֹא נַעֲשֶׂה אוֹכֵל ⁶ כְּמֵאכֵל וְרַבִּי
 יְהוֹשֻׁעַ מִנְּבִלַת עוֹף טְהוֹר לֹא גִמְרִין דְּחִידוּשׁ
 הוּא אֵלָא מִצִּינוֹ שֶׁהֵמָּאכֵל חֲמוּר מִן הָאוּכֵל
 דְּאִילוֹ מֵאכֵל בְּכַבְיָצָה אוֹכֵל עַד דְּאִכִּיל
 כְּחַצִּי פֶרֶס וְאֵנוּ הֵיאךְ נַעֲשֶׂה אוֹכֵל כְּמֵאכֵל
 וְר"א טוֹמָאָה מְשִׁיעוּרִין לֹא גִמְרִין עוֹד
 לְדִבְרִיךְ שֶׁאֵתָּה אָמַר עַל רִאשׁוֹן שְׁנִי יִפֹּה אֵתָּה
 אָמַר שְׁנִי שְׁנִי לָמָּה אָמַר לוֹ ⁷ מִצִּינוֹ שֶׁהֵשִׁי
 עוֹשֶׂה שְׁנִי ע"י מִשְׁקֵין אָמַר לוֹ וְהָא מִשְׁקֵין נִמִּי
 תַּחֲלָה הוּא דִּתְנִי ⁸ "כֹּל הַפּוֹסֵל בְּתִרְוּמָה
 מִטְמֵא מִשְׁקֵין לְהוּיָת תַּחֲלָה בְּחוּץ מִטְבּוֹל
 יוֹם וְעוֹד שְׁלִישִׁי שְׁנִי לָמָּה אָמַר לוֹ אָף
 אֲנִי לֹא אִמְרִיתִי אֵלָא בְּתִרְוּמָה ⁹ שֶׁטַּהֲרָתָה

טוֹמָאָה

נקט רבי יהושע חולין שנעשו על טהרת תרומה: מה אהדרי רבי אליעזר ורבי יהושע להדדי. מה השיבו זה לזה איש על דברי חבירו: מלינו שהאוכל חמור מן האוכל. האדם האוכל המאכל חמור מן

המאכל: היאך לא נעשה אוכל כמאכל. דהאוכל אוכל ראשון ל
הסתרים היא מטמאה האדם עד שהוא מטמא בגדיו וכל שאר טומ
היא ואין למדין הימנה ור"א סבר לנדרין: אלא מנינו שהמאכל חמו
שנגעו בו: ואדם האוכל אוכלין טמאין אינו טמא אלא"כ אבל חצי
ימים: טומאה משיעורין לא גירמין. דשיעורין מילתא באפני נפשיה
בו הכבוד מכל האוכל אשר יאכל ויורא יאן לאמרין חצי"פ דיימא (דף
מביטת מנגלות ופסול גוייה בכח"א פרט והי מקון רבנן: ועוד לה
מה שאתה אומר האוכל אוכל ראשון נעשה שני יפה אתה אומר
ע"י משקין. אם נגע אוכל שני באוכל שהמסקה טופח עליו נעשו
להיות תחלה וחזר המסקה ועשה האוכל שני וכיון דאשכחן ע"י מש
כותיה דלכילה חמירא ממגע: וא"ל. ר"א אי ממסקה ילפינן תחלה
יהושע לא יליף מן המסקה דהתא חומרא דמסקין הוא שגולין
טומאה מיניה ואע"פ דפסיל תרומה לא עבד מלקט ראשון:
של תרומה כלומר בחולין שנעשו על טהרת תרומה ודלאמר רבי יו
שני: מפני שטהרתה של תרומה טומאה היא אלל הקדש. כדאמר
אלמא אין שמירת תרומה חשיבא שמירה אלל הקדש דהא מדרסון
והאוכל תרומה נשמר הוא מן הדמורס ופס"ה לגבי קדש לא חשיב
לגבי קדש מספקין ליה בשני הלכך האוכל שני לקדש שמיני שני ע
הושע שלישי שני למה ואמר קא חיי לא אמתיה כו' ש"מ דהא דל
חולין יס שלישי נעשו על טהרת תרומה ועלה קאמר קא חיי לא
באחו חולין הוא נעשה שני לקדש בחולין שנעשו על טהרת
שנעשו על טהרת הקדש איכא מאי קא מותבי ליה ר"א שלישי שני ל
בחולין שנעשו על טהרת הקדש נמי איית ליה שלישי סבר דהא ד
הוא דייבי למילתיה דבחולין דטהרת תרומה הוא דלאמרין נעשה
בחולין דטהרת הקדש ולעולם אשמועינן דיש שלישי אצבעעין על סהרמ
דאינו לא במשנה ואלא בצרייתא מה שהשיבו זה לזה אלל רבה בר רב הנה
מעולם דלרבי יהושע דתירוייה קאמר דנעשה גופו שני לקדש וטעמ
טהרת הקדש טומאה היא אלל הקדש והאי דקמי לעיל בחולין

פח א מ"י פ"ח מהל' אבות הטומאה הל' י פ"י הל"ד והל"י ופ"ן הלכה ה:

פח ב מ"י שס פ"י הל"ג:

צ ג מ"י שס פ"א הל"ב:

הקדש בידים מסואבות:
לוקמה בחולין שנעשו על
טהרת תרומה כו'. כלומר
לוקמה מתניתין דאין
נאכלין בידים מסואבות
בחולין שנעשו על טהרת
תרומה ור' יהושע כלומר
דהא מודי בחולין שנעשו
על טהרת תרומה דאית

[illegible]